

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/74/2020
Identifikačné číslo spisu:	7717211538
Dátum vydania rozhodnutia:	24.08.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Klenková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:7717211538.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne AUTO ADAM, s. r. o., so sídlom v Prešove, Duklianska 18, IČO: 36 486 582, zastúpenej Mgr. Zuzanou Novákovou, advokátkou v Prešove, Slovenská 84, proti žalovanému R. K., bytom vo N. H. R., F. XXX/XX, t. č. bytom v K., F. XXX, zastúpeného JUDr. Radoslavom Sotákom, advokátom v Michalovciach, Nám. Slobody 7, o zaplatenie 9.550,- eur s príslušenstvom oproti vráteniu osobného motorového vozidla, vedenom na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 11C/44/2017, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 15. mája 2019 sp. zn. 9Co/286/2018, takto

rozhodol:

Dovolenie o d m i e t a.

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Michalovce (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 11C/44/2017-65 z 2. marca 2018 žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala proti žalovanému zaplatenia 9.550,- eur spolu s 5,05% ročným úrokom z omeškania zo sumy 9.550,- eur od 6. februára 2016 do zaplatenia, oproti vráteniu osobného motorového vozidla zn. Peugeot 508 SW 1,6e-HDI Business, ev. č. MI 517 DM, zamietol. Žalovanému priznal proti žalobkyni náhradu trov konania v pomere 100%.

2. Právne vec posúdil v súlade s ustanoveniami § 48 ods. 1 a 2, § 457, § 588, § 596a, § 597 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka (zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov) a vecne tým, že medzi stranami nebolo sporné, že právny vzťah vznikol medzi žalobkyňou (ako kupujúcou) a žalovaným (ako predávajúcim) a to zmluvou o odkúpení vozidla č. 331/15 z 8. decembra 2015, predmetom ktorej bolo ojazdené motorové vozidlo zn. S. X,Xe-D. C., ev. č. Z. XXX M., farba T. Z., rok výroby X/XXXX, číslo karosérie N., objem/ palivo 1560 cm/nafta, číslo motora XHXX, číslo technického preukazu R so stavom najjazdených kilometrov v počte 122 000 km, za kúpnu cenu 9.550,- eur s jej splatnosťou od 8. decembra 2015 s tým, že súčasne s vozidlom predávajúci (žalovaný) odovzdal technický preukaz a STK platné do septembra 2018. Zároveň medzi stranami nebolo sporné, že žalobkyňa listom z 25. januára 2016 oznámila žalovanému, že odstupuje od kúpnej zmluvy v zmysle § 597 ods. 1 Občianskeho zákonníka a vyzvala ho na vrátenie kúpnej ceny oproti vráteniu vozidla.

3. Pri posúdení predpokladov uplatnenia práva na odstúpenie od zmluvy v zmysle § 597 ods. 1

Občianskeho zákonníka, súd prvej inštancie zohľadnil všetky kritériá pripadajúce do úvahy, a to nielen so zreteľom na povahu a účel veci, ale aj zistené okolnosti a s poukazom na vyslovené právne závery vyplývajúce z rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) sp. zn. 5Cdo 252/2014, R 55/2016, ako aj Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33 Cdo 2931/2013 dospel k záveru, že neboli splnené hmotnoprávne predpoklady pre účinné odstúpenie od kúpnej zmluvy, preto žalobkyni nevzniklo právo na zaplatenie žalovanej sumy, t. j. na vrátenie kúpnej ceny oproti vráteniu predmetného motorového vozidla. Konštatoval, že mal preukázané, že motorové vozidlo malo vadu vytýkanú žalobkyňou (vychádzal zo zistenia, že v čase uzavretia kúpnej zmluvy motorové vozidlo malo najazdených v skutočnosti viac kilometrov, ako vyplynulo z údajov uvedených v kúpnej zmluve; z výsledkov šetrenia polície a z dôkazov predložených žalobkyňou), avšak v konaní nebolo preukázané, že prejavená vada robila vec neupotrebitelnou. Nejednalo sa o takú neodstrániteľnú a trvalú vadu, pre ktorú vec vôbec nemožno používať dohodnutým alebo obvyklým spôsobom. Za neupotrebitelnú vadu treba považovať vadu veci, pri ktorej vyšla dodatočne (po kúpe) najavo neodstrániteľná vada, v dôsledku ktorej predanú vec nemožno užívať bežným spôsobom. Zároveň takou je aj vec s vadou, ktorá síce je odstrániteľná, avšak náklady na jej opravu sú neúmerné cene veci, takže náklady na opravu by v porovnaní s kúpnu cenou boli ekonomicky neúčelné (3Cdo 4/2005). V tejto súvislosti podotkol, že ak sa prejavila vada dodatočne na motorovom vozidle, žalobkyňa mohla žiadať od žalovaného primeranú zľavu z kúpnej ceny.

4. K tvrdeniu žalobkyne, podľa ktorého vychádzajúc z právneho názoru najvyššieho súdu uvedeného v jeho rozhodnutí sp. zn. 4Cdo 111/2008 ďalším dôvodom pre odstúpenie od kúpnej zmluvy mala byť skutočnosť, že pri kúpe motorového vozidla si žalobkyňa vymienila určité vlastnosti vozidla (počet najazdených kilometrov) a preto bol naplnený aj tento dôvod na odstúpenie od kúpnej zmluvy v zmysle § 597 ods. 2 Občianskeho zákonníka, súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa skutočnosť, že by si vymienila určité vlastnosti vozidla, ktoré predmetné motorové vozidlo nemalo, žiadnym relevantným dôkazom v spore nepreukázala. Ubezpečenie predávajúceho, že vec má určité vlastnosti, najmä vlastnosti vymienené kupujúcim, nemusí byť súčasťou kúpnej zmluvy, ak došlo k ubezpečeniu pri uzavieraní tejto kúpnej zmluvy. Žalobkyňa žiadnym dôkazom nepreukázala, že by si ju vymienila u žalovaného iným spôsobom, preto súd prvej inštancie dospel k záveru, že v danom prípade nebol naplnený ani dôvod pre odstúpenie od zmluvy v zmysle § 597 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

5. K rozhodnutiu najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo 111/2008, na ktoré žalobkyňa poukázala, súd prvej inštancie zároveň dodal, že právny názor uvedený v predmetnom rozhodnutí sa týkal určenia neplatnosti odstúpenia od kúpnej zmluvy, predmetom ktorej bol predaj nehnuteľnosti, pričom sa najvyšší súd zaoberal odlišnou právnou otázkou a to dôvodom odstúpenia od kúpnej zmluvy, ktorým bol fyzický a psychický nátlak. Zároveň vychádzal z odlišného skutkového stavu.

6. Ustanovenie § 597 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka neustanovuje priamo, aby v odstúpení bol uvedený dôvod, resp. všetky dôvody odstúpenia, avšak odstúpiť od kúpnej zmluvy možno len z konkrétnych dôvodov, ktoré musia byť preskúmateľné. Uvedenie dôvodu odstúpenia je imanentnou súčasťou jednostranného odstúpenia od kúpnej zmluvy podľa § 597 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a bez jeho uvedenia nie je možné pokladať toto odstúpenie za právne perfektné. Špecifikácia dôvodov odstúpenia od kúpnej zmluvy podľa § 597 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka je dôležitá pre následné vymedzenie predmetu konania pred súdom, pri skúmaní splnenia hmotnoprávných podmienok na platné odstúpenie od zmluvy. Predmetom súdneho prieskumu sa tak stávajú iba tie (tvrdené) dôvody na odstúpenie od kúpnej zmluvy, ktorých neexistenciou kupujúci odôvodňuje opodstatnenosť svojho nároku na odstúpenie od kúpnej zmluvy. Zároveň aj skutočnosti, ktoré predstavujú niektorý zo skutočne existujúcich dôvodov na platné odstúpenie od kúpnej zmluvy musia korešpondovať s jednoznačne uvedenými dôvodmi v písomnom odstúpení od kúpnej zmluvy, ktoré nemôžu byť pozmeňované a ľubovoľne modifikované podľa (aktuálnych) potrieb kupujúceho, preto nestačí, ak za súčasnej existencie niektorého z dôvodov odstúpenia (1/ vada, ktorá robí vec neupotrebitelnou, 2/ ubezpečenie predávajúceho, že má vec určité vlastnosti vymienené kupujúcim, alebo, že 3/ nemá žiadne vady, a toto ubezpečenie sa ukáže nepravdivým) kupujúci uvedie, že odstupuje od kúpnej zmluvy podľa § 597 Občianskeho zákonníka, ale dôvod odstúpenia kauzálné nekonkretizuje.

7. V súvislosti s hodnotením vykonaného dokazovania súd prvej inštancie napokon konštatoval, že z výsledkov šetrenia Okresného riaditeľstva Policajného zboru, odboru kriminálnej polície v Prešove, ČVS:ORP-736/3-VYS-PO-2016 z 27. októbra 2016 vyplýva, že trestné stíhanie pre prečin podvodu bolo

prerušené, nakoľko sa nezistili skutočnosti oprávňujúce vykonať trestné stíhanie voči konkrétnej osobe. Žalovaný kúpil predmetné motorové vozidlo od spoločnosti UNITED CARS s. r. o. s počtom najazdených 122 000 km, pričom uvedená spoločnosť kupovala vozidlo s počtom najazdeným 111 162 km, ale spoločnosť CAROLL CARS COMPANY SRL, od ktorej ho nadobudla, ho kúpila s počtom najazdených 165 686 km. Podľa názoru súdu prvej inštancie bolo uvedenými skutočnosťami preukázané, že žalovaný nemohol vedieť o tejto vade vozidla pri jeho predaji žalobkyni. Na záver preto súd prvej inštancie ustálil, že žalobkyňa v spore nepreukázala platné odstúpenie od zmluvy v zmysle § 597 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ani nepreukázala, že by si u žalovaného vymienil určité vlastnosti iným spôsobom, preto žalobu zamietol.

Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania odôvodnil právne ustanovením § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok účinného do 1. júna 2016 v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) v spojení s § 262 CSP, vecne ho neodôvodnil.

8. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 15. mája 2019 sp. zn. 9Co/286/2018 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Výslovil, že žalovaný má nárok proti žalobkyni na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

9. V odôvodnení konštatoval, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, na podklade vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým záverom a danú vec aj vecne správne posúdil, preto sa odvolací súd stotožnil s jeho odôvodnením. Aj podľa názoru odvolacieho súdu vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že na predmetnom motorovom vozidle sa po jeho kúpe prejavila vada spočívajúca v nesúlade medzi počtom najazdených kilometrov a skutočným stavom. V konaní však neboli žiadnym spôsobom preukázané tvrdenia žalobkyne o tom, že v dôsledku tejto zistenej vady by daná vec sa stala v zásade neupotrebitelnou a teda nebolo možné predmet kúpy užívať dohodnutým spôsobom alebo riadne. Odvolací súd podotkol, že žalobkyňa v konaní žiadnym spôsobom ani len netvrdila, že by v dôsledku tejto vady došlo k zmene vlastností na motorovom vozidle. Z týchto dôvodov preto konštatoval, že v danom prípade neboli zistené dôvody, pre ktoré by bola žalobkyňa oprávnená odstúpiť od kúpnej zmluvy v zmysle § 597 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

10. Pokiaľ v priebehu konania žalobkyňa tvrdila, že ďalším dôvodom pre odstúpenie od kúpnej zmluvy mala byť skutočnosť, že pri kúpe motorového vozidla si vymienila určité vlastnosti vozidla (počet najazdených kilometrov), ktoré sa neskôr preukázali ako nepravdivé, v posúdení týchto tvrdení sa odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že výsledky vykonaného dokazovania nesvedčia o preukázaní tohto tvrdenia. Z dôkazov vykonaných pred súdom prvej inštancie nevyplynulo, že by pri uzavretí kúpnej zmluvy si žalobkyňa vyslovene vymienila, že má záujem o vozidlo s nižším počtom najazdených kilometrov vzhľadom na jeho stav, resp. že by sa zaujímala o vozidlo s práve takto vymienenými vlastnosťami. Podotkol, že z vykonaného dokazovania možno vyvodíť len tú skutočnosť, že pri dojednaní kúpnej zmluvy medzi stranami sporu vyplynul údaj o počte najazdených kilometrov, ktorý žalovaný aj potvrdil, ako správny. Išlo však o údaj, ktorý vyplynul z tachometra motorového vozidla, a ktorý bol jednoducho zistiteľný zo stavu tohto tachometra. Žiadnym spôsobom však nebolo preukázané, že by počet najazdených kilometrov bol takou vymienenou vlastnosťou zo strany žalobkyne, pre ktorú by uzavrela kúpnu zmluvu práve so žalovaným. V nadväznosti na uvedené odvolací súd preto považoval za správny aj záver súdu prvej inštancie, že v danom prípade nebol zistený ani dôvod pre odstúpenie od kúpnej zmluvy v zmysle § 597 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

11. K odvolacej námietke žalobkyne týkajúcej sa tvrdenia, že dôvodom záveru súdu prvej inštancie o neplatnosti odstúpenia od kúpnej zmluvy bolo uvedenie nesprávnej zákonnej normy žalobkyňou v odstúpení od zmluvy, odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie pri skúmaní platnosti právneho úkonu odstúpenia od zmluvy vychádzal z obsahu listinného dôkazu a následne na zistený skutkový stav aplikoval príslušné právne normy. Z týchto dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil v súlade s § 387 ods. 1 a 2 CSP a rozhodnutie o nároku na náhradu trov odvolacieho konania odôvodnil práve ustanovením § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP a vecne úspechom žalovaného (a neúspechom žalobkyne).

12. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z ustanovení § 420 písm. f/ CSP a z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Nesprávny procesný postup podľa nej mal spočívať v tom, že odvolací súd bez bližšieho preskúmania namietaných skutočností (uvádzaných v priebehu konania žalobkyňou) rozsudok súdu prvej inštancie

potvrdil, pričom uzavrel, že v danom prípade nebol zistený dôvod pre odstúpenie od kúpnej zmluvy v zmysle § 597 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Z tohto dôvodu považovala rozhodnutie odvolacieho súdu (ako aj súdu prvej inštancie) za nepreskúmateľné. Dovolateľ ďalej s odkazom na vyslovený právny názor v rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo111/2008 [z ktorého vyplýva „že odstúpenie od zmluvy je jednostranný, adresovaný právny úkon, ktorý sa stáva účinným tým, že dôjde do dispozičnej sféry adresáta. V zmysle § 48 ods. 1 Občianskeho zákonníka možno odstúpiť od zmluvy, len ak je to v zákone (v Občianskom zákonníku alebo v inom zákone) pre konkrétny prípad stanovené, alebo ak bolo odstúpenie dohodnuté medzi účastníkmi zmluvy. Dohoda o odstúpení pritom nemusí byť viazaná na existenciu nejakého dôvodu. Pre odstúpenie od zmluvy tam, kde zmluva bola uzavretá písomne, platí, že aj odstúpenie musí byť písomné; inak zákon pre odstúpenie od zmluvy nevyžaduje žiadnu zvláštnu formu, preto odstúpiť od zmluvy možno písomne aj ústne. Občiansky zákonník v § 48, ale ani v žiadnom inom ustanovení neurčuje povinnosť, aby obsahom právneho úkonu odstúpenia od zmluvy bolo aj uvedenie dôvodu odstúpenia (či už zákonného alebo dohodnutého). Prípadné uvedenie dôvodov odstúpenia v písomnom (prípadne aj ústnom) odstúpení od zmluvy neznamena viazanosť týmito dôvodmi“], namietala, že súdy nižšej inštancie dospeli k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne právne posúdili predpoklady uplatnenia práva na odstúpenie od zmluvy, keď nezohľadnili, že v dôsledku zistenej vady (nesúlad počtu najazdených kilometrov s údajom vyplývajúcim zo stavom tachometra) sa vec stala v zásade neupotrebitelnou, a teda predmet kúpy nebolo možné užívať dohodnutým, alebo obvyklým spôsobom. V tomto kontexte ďalej argumentovala tým, že odvolací súd (ako aj súd prvej inštancie) pri posúdení predpokladov uplatnenia práva na odstúpenie od zmluvy (§ 597 ods. 1 Občianskeho zákonníka) vôbec nezohľadnil ustanovenia § 26b zákona č. 412/2015 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 725/2004 Z. z. o podmienkach prevádzky vozidiel v premávke na pozemných komunikáciách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, a teda nezohľadnil všetky kritériá pripadajúce do úvahy, ale aj zistené okolnosti, najmä, ak je zrejmé, že dovolateľ ako právnická osoba má zákaz uvádzať, sprístupňovať na trhu alebo ponúkať na trhu Slovenskej republiky cestné motorové vozidlá, na ktorých došlo k neoprávnenej manipulácii s počítadlom prejdenej vzdialenosti, a už vôbec ho nesmie predávať ďalším kupujúcim, v opačnom prípade by sa dopustil protiprávneho konania s možnými aj trestnoprávnymi dôsledkami, čo nie je možné hodnotiť inak, ako vadu, ktorá robí vec neupotrebitelnou. Na tento záver pritom nemá žiadny vplyv čas, kedy jej vznikla možnosť ďalšieho predaja vozidla, nakoľko to výhradne závisí od trhu s ojazdenými vozidlami. V kontexte uvedeného zastávala názor, že žalovaný svojím konaním bezpochyby spôsobil absolútnu nespôsobilosť predmetu kúpy, a teda vadu predanej veci, ktorú nie je možné žiadnym právne prípustným spôsobom odstrániť, ktorá neumožňuje dovolateľke, ako kupujúcej uplatnenie iných nárokov z vadného plnenia ako odstúpenie od zmluvy. Zároveň opäť argumentovala tým, že ďalším dôvodom odstúpenia od zmluvy bola skutočnosť, že pri dojednaní kúpnej zmluvy si vymienila určité vlastnosti vozidla (počet najazdených kilometrov), o ktorých ju mal žalovaný, ako predávajúci ubezpečiť, ale toto ubezpečenie sa stalo nepravdivým. Záverom poznamenala, že pri aplikácii zákona mal súd vychádzať z objektívneho teologického výkladu zákona, teda z toho, čo zákon sleduje a aký má cieľ, čo podľa dovolateľky nebolo splnené. Navrhla zrušiť rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

13. Žalovaný dovolací návrh nepodal.

14. Najvyšší súd príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

15. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky za splnenia, ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci

konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

16. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

17. Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

18. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

19. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný tak, ako sú obsahovo vymedzené v podanom dovolaní.

20. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku, ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (I. ÚS 26/94).

21. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tomto konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019).

22. Ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (príloha oznámenia Federálneho ministerstva zahraničných vecí ČSFR č. 209/1992 Zb., ďalej len „Dohovoru“). V zmysle uvedeného ustanovenia treba pod porušením práva na spravodlivý proces rozumieť nesprávny postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnoprávnemu rámcu, a tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Pri posudzovaní znemožnenia uskutočňovať strane jej patriace procesné práva, je nevyhnutné skúmať intenzitu zásahu do práva na spravodlivý proces a jednotlivé konkrétne porušenia procesných práv je potrebné hodnotiť v kontexte celého súdneho konania, v kontexte dopadu na ďalšie procesné postupy súdu a možnosti strany namietat alebo zvrátiť nesprávny postup súdu.

23. K uplatnenej námietke nepreskúmateľnosti, resp. náležitého neodôvodnenia napadnutého rozhodnutia, dovolací súd odkazuje na závery zjednocujúceho stanoviska, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium najvyššieho súdu 3. decembra 2015 a uverejnené bolo pod R 2/2016, podľa ktorého:

„Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska, pokiaľ ide o jeho druhú vetu, ho treba považovať v uvedenom rozsahu aj naďalej za aktuálne. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie.

24. Preskúmaním dovolaním napadnutého rozhodnutia, ako aj obsahu spisu dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľka neopodstatnene namietala nedostatočné a nenáležité odôvodnenie rozhodnutia. Odvolací súd v bodoch 25 až 33 odôvodnenia sa zákonu zodpovedajúcim spôsobom vysporiadal s uplatnenými odvolacími námietkami. Stotožnil sa s právnym názorom súdu prvej inštancie týkajúcim sa nesplnenia hmotnoprávných podmienok pre odstúpenie od kúpnej zmluvy v zmysle § 597 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, ktoré v danom prípade neboli splnené a teda nárok žalobkyne nebol opodstatnený. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé, premisy v ňom zvolené aj závery, ku ktorým na ich základe dospel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť. Odôvodnenie rozhodnutia zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť (§ 393 ods. 2 a § 220 ods. 2 CSP).

25. Civilný sporový poriadok umožňuje odvolaciemu súdu v § 387 ods. 2 CSP použiť tzv. skrátené odôvodnenie rozsudku v prípade, ak sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. V takomto prípade sa môže v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Táto forma odôvodnenia spĺňa požiadavky kladené na odôvodnenie rozhodnutia z pohľadu práva na spravodlivé súdne konanie. Zákon však vyžaduje, aby aj v prípade skráteného odôvodnenia odvolací súd zaujal jasné stanovisko k podstatným vyjadreniam strán predneseným v konaní na súde prvej inštancie, pokiaľ sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Povinnosťou odvolacieho súdu je zároveň vysporiadať sa v odôvodnení rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní. Za podstatný je potrebné považovať taký argument, ktorý je relevantný, teda má vecnú súvislosť s prejednávanou vecou a zároveň je takej povahy, že v prípade jeho preukázania (samostatne alebo v spojitosti s ostatnými okolnosťami) môže priniesť rozhodnutie priaznivejšie pre odvolateľa.

26. Z ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu vyplýva, že prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci v zásade nezakladá vadu zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné, alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). Napokon aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) vyplýva, že iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (I. ÚS 188/06).

27. Aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že judikatúra síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia; ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, Higgins proti Francúzsku z 19. februára 1998).

;28. V súvislosti s namietaným nesprávne zisteným skutkovým stavom, týkajúcim sa posúdenia predpokladov uplatnenia práva na odstúpenie od kúpnej zmluvy, dovolací súd uvádza, že je viazaný zisteným skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP), čo znamená, že pred dovolacím súdom je dokazovanie v zásade vylúčené (okrem prípadného preukazovania včasnosti a prípustnosti dovolania, čo ale nie je tento prípad). Zo skutkových okolností preskúmvanej veci však vyplýva, že súdy nižších inštancií pri posúdení predpokladov uplatnenia práva na odstúpenie od kúpnej zmluvy zohľadnili všetky zistené rozhodné skutkové okolnosti pripadajúce do úvahy, so zreteľom na povahu a účel veci, a dospeli k záveru, že neboli splnené predpoklady pre odstúpenie od kúpnej zmluvy v zmysle § 597 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a teda z tohto dôvodu žalobkyni nevzniklo právo na vrátenie kúpnej ceny oproti vráteniu predmetného motorového vozidla. Žalobkyňa v spore nepreukázala, že vady, ktoré boli zistené po uzavretí kúpnej zmluvy, robili vec zásadne neupotrebitelnou. V danom prípade nebol naplnený ani dôvod pre odstúpenie v zmysle § 597 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nakoľko žalobkyňa v konaní nepreukázala skutočnosť, že by si pri dojednaní kúpnej zmluvy vymienila určité vlastnosti vozidla, o ktorých by ju mal žalovaný ako predávajúci ubezpečiť. V preskúmvanej veci záver súdov nižších inštancií bol preukázaný vykonanými dôkazmi, vyhodnotenými v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov vyplývajúcou z § 191 CSP. Dovolací súd záverom poznamenáva, že nie je porušením práva na spravodlivý proces iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení účastníkov, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť podaného nároku, resp. uplatnených námietok. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom účastníka, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010). Dovolateľka neopodstatnene namietala vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, preto dovolanie z tohto dôvodu nie je prípustné, ani dôvodné.

29. Podľa § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo, alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

30. Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

31. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP má určujúci význam vymedzenie právnej otázky, pri riešení sa ktorej odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (R 83/2018).

32. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu, ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Na to, aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP) musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti (vecnej prejednávateľnosti) dovolania, zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (4Cdo 64/2018). K posúdeniu dôvodnosti dovolania a teda vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení), môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Dovolací súd je viazaný iba

vymedzením dovolacieho dôvodu a právnou otázkou, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré považuje dovolateľ za nesprávne, nie však už určením, pod ktorý prípad prípustnosti riešenia (§ 421) táto otázka spadá. Takéto riešenie významovo nespadá pod vymedzenie dovolacieho dôvodu (§ 432 ods. 2 CSP). Výpočet dôvodov uvedených v § 421 ods. 1 CSP je taxatívny. Všetky dôvody prípustnosti dovolania, ktoré nie sú vymenované v tomto ustanovení, sa vzťahujú výlučne na právnú otázku, riešenie ktorej viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu. Táto otázka má byť vymedzená tak, aby odpoveď na ňu priniesla vyriešenie právneho problému, a zároveň aby jej právne posúdenie odvolacím súdom prinieslo všeobecné riešenie tej istej typovej právnej situácie.

33. Ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu je vytváraná najvyššími súdnymi autoritami, ktorú vyjadrujú predovšetkým rozhodnutia a stanoviská najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Rozhodovanie v súlade s ustálenou súdnou praxou je naplnením spravodlivého procesu, princípov rovnosti strán, právnej istoty a legitímneho očakávania strán (čl. 2 ods. 1 a 2 a čl. 3 Základných princípov CSP). Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané nepublikované rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnil, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali (3Cdo 6/2017, 3Cdo 158/2017, 4Cdo 95/2017, 5Cdo 87/2017, 6Cdo 21/2017, 6Cdo 129/2017).

34. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I., II. a IV. vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986 (R 71/2018).

35. Viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) má kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom vymedzenej právnej otázky a že sa jedná o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. Procesnou povinnosťou dovolateľa je teda vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (vymedziť dovolací dôvod).

36. Dovolací súd v rámci dovolacieho prieskumu prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP dospel k záveru, že dovolateľka zákonným spôsobom nevymedzila právnú otázku, pri riešení ktorej sa mal odvolací súd odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu pri posúdení predpokladov uplatnenia práva na odstúpenie od kúpnej zmluvy. Z obsahu dovolania je nepochybné, že nesúhlasila so záverom súdov nižších inštancií, že neboli splnené predpoklady pre odstúpenie od kúpnej zmluvy v zmysle § 597 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Zhodnotenie skutkových tvrdení strán sporu v rámci vykonaného dokazovania súdmi (nie podľa názoru dovolateľa) nemožno považovať za vymedzenie dovolacieho dôvodu v súlade s náležitosťami vyplývajúcimi z § 432 až § 435 CSP, lebo dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ani na prehodnotenie vykonaných dôkazov. Sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu vymedzenia dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 CSP.

37. Pokiaľ dovolateľka namietala, že odvolací súd (ako aj súd prvej inštancie) pri posúdení predpokladov uplatnenia práva na odstúpenie od zmluvy v zmysle § 597 ods. 1 Občianskeho zákonníka vôbec nezohľadnil ustanovenie § 26b zákona č. 412/2015 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 725/2004 Z. z. o podmienkach prevádzky vozidiel v premávke na pozemných komunikáciách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, dovolací súd k tomu uvádza, že z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa na aplikáciu uvedeného ustanovenia v konaní pred súdmi nižších inštancií nepoukazovala, ani zodpovedajúcu námietku v

odvolacom konaní neuplatnila. Odvolací súd viazaný odvolacími dôvodmi (§ 380 CSP), preto nemal možnosť zaoberať sa týmito žalobkyňou vytýkanými nesprávnosťami, a teda ani dôvod v odôvodnení dovolaním napadnutého rozhodnutia zaujať k týmto skutkovým tvrdeniam stanovisko.

38. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok je vo vzťahu k odvolaniu ako riadnemu opravnému prostriedku subsidiárny nielen z procesného hľadiska - teda dovolanie možno podať len proti rozhodnutiu vydanému v odvolacom konaní (čo znamená, že odvolacie konanie predchádza dovolaciemu konaniu), ale aj z hmotnoprávneho hľadiska, ktoré zohľadňuje skutočnosť, že dovolateľ môže v mimoriadnom opravnom prostriedku (úspešne) argumentovať len takými dôvodmi, ktoré namietol už v rámci riadneho opravného prostriedku a ktoré boli meritórne posudzované odvolacím súdom. V prípade, že takéto námietky v odvolacom konaní neuplatnil, hoci tak urobiť mohol a mal, tieto námietky ex post nemôžu byť spôsobilé založiť prípustnosť dovolania.

39. Z uvedeného teda vyplýva, že dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia je pre prípustnosť dovolania relevantný len vtedy, ak vec nesprávne právne posúdil odvolací súd alebo ak v odvolaní namietané nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie odvolací súd svojím procesným postupom nenapravil. Avšak nemôže tomu byť v prípade, ak samotná strana sporu nevyužila svoje právo namietat konkrétnu nesprávnosť už v rámci podaného odvolania; v takom prípade strana sporu mala možnosť uplatniť svoj vplyv na výsledok konania vo vzťahu ku konkrétnej otázke, ale keď tak neurobila, hoci tak urobiť mohla a mala, predmetná otázka sa nestala predmetom prieskumu odvolacieho súdu, ktorý nemal možnosť v rámci opravného konania vyhodnotiť jej opodstatnenosť aj vo vzťahu k existujúcej judikatúre najvyššieho súdu. V tomto prípade rozhodnutie odvolacieho súdu na vysporiadaní sa s uplatnenou námietkou nezáviselo z dôvodu jej neuplatnenia, preto sa jej preskúmania dovolateľka nemôže domáhať v dovolacom konaní.

40. Z princípu racionálneho, efektívneho a inštančného súdneho konania o dovolaní vyplýva, že dovolateľ musí uplatniť celú argumentáciu, ktorú považuje za významnú, rovnako ako všetky potenciálne dovolacie návrhy už v odvolacom konaní. Úlohou dovolacieho súdu je potom posúdiť, či tieto argumenty a návrhy odvolací súd riadne preskúmal a či k nim zaujal správny právny záver. Nedávalo by žiaden rozumný zmysel, aby podstatné argumenty a návrhy, ktoré mohol (a mal) dovolateľ uplatniť už v predchádzajúcom odvolacom konaní, predkladal až dovolaciemu súdu. Takto by totiž nastala celkom absurdná situácia, kedy by najvyšší súd preskúmaval rozsudok odvolacieho súdu (teda jeho „zákonnú správnosť a spravodlivosť“), hoci by však tento odvolací súd nemal žiaden dôvod, pre ktorý by sa mohol (a mal) zaoberať určitou argumentáciou, ktorá mu nebola známa (zrejma), pretože ju dovolateľ nepoužil a „vyčkal“ s ňou až na konanie pred dovolacím súdom. Inak povedané, dovolanie nemôže predstavovať nástroj na obchádzanie (hoci aj neúmyselné) povinnosti vyčerpania riadnych procesných prostriedkov na ochranu subjektívnych práv dovolateľa, a to nielen formálne, ale aj materiálne, dispozične, teda obsahovo vecne (argumentačne); hodnotové obmedzenie prípustnosti opravného prostriedku nepredstavuje odmietnutie spravodlivosti. Z vyššie uvedeného teda možno uzavrieť, že dovolateľ môže urobiť spôsobilým predmetom dovolacieho konania len také námietky, ktoré už uplatnil v odvolacom konaní, pokiaľ tak s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu urobiť mohol, a tak poskytol príležitosť odvolaciemu súdu sa k nim vyjadriť.

41. S ohľadom na vyššie uvedené dovolací súd dovolanie odmietol v súlade s § 447 písm. c/ CSP vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f/ CSP, lebo smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, a vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods.1 písm. a/ CSP dovolanie odmietol v súlade s § 447 písm. f/ C. s. p. z dôvodu náležitého nevymedzenia dovolacieho dôvodu spôsobom uvedeným v § 431 až § 435.

42. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v súlade s § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a zásadou úspechu žalovaného v dovolacom konaní (§ 255 ods. 1 CSP). Z dôvodu, že žalovanému z obsahu spisu žiadne preukázateľné trovy dovolacieho konania nevyplyvajú (nevznikli), dovolací súd v súlade s čl. 4 ods. 2 v spojení s čl. 17 Základných zásad CSP náhradu trov dovolacieho konania žalovanému nepriznal (R 72/2018).

43. Rozhodnutie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok